Ágh István

Üdvözlet Juhász Ferencnek

Tizenkét éves koromban, 1950 karácsonyára
ajándékozott meg a fiatal költő, bátyám legjobb
barátja, az *Apám* című elbeszélő költeménnyel,
felejthetetlen biztatással kívánta, mint ígéretes
verselőnek, búzakéken hajlított betűiben,
hogy mindig szépet és igazat írjak, s én azt a
halványsárga fedelű könyvet meghatottan őrzöm,
mosolyog rám, érvel értem, és figyelmeztet
a kemény fogadalommá érett hűségre,
a szeretethez való állhatatos ragaszkodásra.

Akkor este nyomasztó köd ereszkedett a földre,
megszólalt egy-egy fönt telelő levél a körtefán,
köhintés árulkodott apám hollétéről az istálló felől,
én meg belehallottam a verseskönyvből szakadt köhögést is,
mintha két pár bakancs taposná a leveles sarat már,
s ami együtt esteledett a mi napunkon Betlehemmel,
húsvétra fordította az apámban feltámadó másik,
hisz egyszersmind az elmúlás szomorúságát feledtette,
még akkor is, ha az élőben halottként jelent meg,
a születés ünnepét kezdte el jövetelével.

Nem felejtem, hogy a hosszú költemény miképp
azonosult akkori világom otthoni tárgyaival,
s egy külön dimenziót nyitott ugyanazon világban,
hol a *hasonló* szerelembe esik a *hasonlítottal,*
s e kettősségben tágulnak ki a létezés határai,
ahogy én is belenőttem házunk mezei mindenségébe,
s megteltek feszültséggel az ihletett szavak,
ahogy az alkotás lendülete betöltötte az anyanyelvet,
s képessé tette a kifejezést egy másik teremtésre,
melyben az anyag megéled saját szelleme által.

Így még a legszomorúbb vers is vigasztaló valamiképpen,
mert a teremtés szerelme fogja százszorszép aurába,
miként ezt az evilági színjátékot, mely egy végtelen,
elragadó Divina Commedia, valóságos részvételünkkel,
s már a szerző jelenléte nélkül is folyik tovább,
nem árthat néki az irigység és a kevélység kisszerűsége,
még a jégvirág kakasa is lángot vet, mint a sárkány,
s az öntudatra ébredt mindenség szellemi mámorában
osztozunk, hiába rombolták le az alföldi tanyát,
áll az ma is, az ifjúkori élmények emlékére.

Aki az ő műveit megismeri, és gondozza szívében,
megköszöni a sorsnak az égig érő fán töltött gyermekkort,
a muskátli pirosa mögött elviselt szegénységet,
hiszen magától értetődő, amit a géniusz fejez ki,
nincs fenségesebb mozdulat, mint amivel a téli hajnalon
anyánk begyújt, s nagy árnyékot vet a sötétben,
a Göncöl mesebeli titkánál nincs izgalmasabb fölfedezés,
s micsoda csodálkozás, ahogy a sáskák légtornász-hegedűi
lengnek a semmi trapézain, s mint a villanó fecske
tovatűnik a csodától ámuló költő szívével, például.

Régen találkoztunk, de olvasva őt, hallani vélem a hangját,
és üdvözlöm a költőben a testvért, s vele együtt öregedve
próbálok elfogultság nélkül visszagondolni a múltra,
mikor a félreértések és mindenféle gyarlóságok
erősebbnek mutatkoztak az eredendő szeretetnél,
vannak még dolgok, melyekről csak ketten tudunk,
mert kizárólag a mi emlékezetünkben maradhattak meg,
s lassan már csak mi élünk, akik egy korszak
tanúi lehetünk, eleven hangok a művek néma
mindenségében, az archív felvételek között.

Megjelent: Kortárs Online,2013. április